

[Margrete Auken]

holde tilbage, hr. Arne Melchior? Er det en viden, der ikke må komme ud til befolkningen? Det er da rigtigt, at det går meget værre, hvis de begynder at løbe ud i panik alle sammen. Men skal vi så holde den oplysning tilbage, at det dér med at gå inden døre i virkeligheden ikke hjælper? Er det ansvarlighed?

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg blander mig naturligvis ikke i fru Margrete Aukens familieforhold med far og mor. Jeg blander mig i, hvad fru Margrete Auken siger heroppe. Hun har lov til at sige alt, hvad formanden tillader, og ellers under ansvar over for injurielovgivningen; det er da helt i orden. Men det har altså interesse, ikke hvad fru Margrete Aukens familiemedlemmer mener, men om formanden for et parti og for det partis folketingsgruppe, som fik ca. 300.000 stemmer ved sidste folketingsvalg, siger det, fru Margrete Auken har sagt at hun mener de vil sige, nemlig at det må hun da selv om. Hvis de siger det, er det i orden, for det må hun så selv om, så står det for hendes regning. Men det er vigtigt for de 300.000 vælgere og for folketinget og for landet og formodentlig også for regeringen, der for en stor del baserer sin eksistens på fru Margrete Aukens parti, at vide, om partiets ledelse og dermed partiet dækker den panik- og katastrofeanfaling, som fru Margrete Auken har givet, og som ministeren har karakteriseret så godt og så stærkt, som det overhovedet kan gøres.

Må jeg så tilføje, at jeg selvfølgelig ikke ønsker nogen form for viden forholdt nogen som helst. Men jeg bestrider, at det er en viden, fru Margrete Auken har; det er hendes opfattelse, og som sådan skal hun da selvfølgelig luften, når hun synes det. Men samtidig at fortælle: jeg vil gøre sådan og sådan med min mand og mine børn, kan jo ikke være andet end at sige: hvis I ikke gør det samme, så er I ikke rigtig klogé, så har I ikke jeres liv kært. Derfor er det til katastrofe og panik, fru Margrete Auken har opfordret, og derfor er det vigtigt for os alle sammen at vide, om partiet SF står bag denne opfordring.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om børn og fysisk planlægning.

[Af Waldorff (VS) m. fl.]

(Beslutningsforslag nr. B 3. Fremsat 19/1 82).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Miljøministeren (Erik Holst):

Må jeg sige allerførst, at jeg er ganske sikker på, at der i denne sal er en meget bred enighed om, at også den fysiske planlægning skal bruges til at forbedre vore børns vilkår. Jeg havde nær sagt: selvfølgelig skal den det.

Men der er to afgørende punkter, som jeg ikke kan være enig med forslagsstillerne til dette beslutningsforslag i. For det første finder jeg, at den sammenfattende fysiske planlægning bør tage sigte på alle aldersgruppers forhold. Den helhedsbetragtning, der er nødvendig for planlægningen, bliver slået i stykker, hvis man, som det her er foreslået, tager en enkelt befolkningsgruppe ud af den sammenhæng, der må være i al planlægning.

For det andet er forslagene, så vidt jeg har kunnet fortolke dem, direkte i strid med den decentralisering, som et meget stort flertal af dette tings medlemmer har ønsket gennemført på den fysiske planlægnings områder igennem planlovsreformen. Efter planlovsreformen er hovedansvaret for indholdet af den fysiske planlægning lagt ud til amtskommuner og kommuner. Hensigten har selvfølgelig været, at man lokalt skal varetage også de hensyn, som ligger bag det fremsatte beslutningsforslag.

Lad os sige, at folketinget vedtog det stillede beslutningsforslag; så ville det på en lang række punkter sætte de kommunale myndigheder under en slags formynderskab. Det er selvsagt hverken nødvendigt eller ønskeligt at gøre det. Kommunerne lever jo i al almindelighed, synes jeg nok jeg må sige herfra, op til deres forpligtelser efter planlovgivningen. Fra miljøministeriets side støtter vi på forskellig vis, f. eks. gennem planstyrelsens vejledningsarbejde, kommunernes arbejde med disse spørgsmål.